Автопортрет Т. Г. Шевченка.

«...Він заслуговує високої оцінки саме як перший і воістину народний поет, який не спотворював суб'єктивними додатками народних дум і почуттів».

(М. ГОРЬКИЙ).

«...Маючи тепер такого поета, як Шевченко, малоруська література також немає потреби ні в чій прихильності».

(М. ЧЕРНИШЕВСЬКИЙ).

«Він — поет цілком народний, такий, якого ми не можемо вказати у себе... Він вийшов з народу, жив з народом, і не тільки з думкою, а й обставинами життя був з ним міцно і кровно зв'язаний».

(М. ДОБРОЛЮБОВ).

ХВАЛА ТОБІ, ПРОМЕТЕЮ!

(С О Н Е Т И)

I.

Гордися, Дніпре, — зняв'ши бриль, Тарас
Стояв отут, на березі твоєму.
Ти не в одну вбійшов його поему,
Бо твоїй волі заздрив він не раз.

А може ти й шептав поету теми?
А може ти й давав йому наказ
Писать пісні, сердечніші щораз,
Про Січ, про Катерину, про Ярему?

Однак ти й сам не мав насправді волі:
Порогами закутий, лютував
Засвідчать всім лани широкополі,
Як ти об камінь груди розбивав.
І сам Кобзар тут радився з тобою,
Як волю окропити — не водою!

II.

Будь славен час, коли до круч скелястих
Прийшла бригада перша трудова!..
Як часто тут Шевченкові слова
Звучали на будові, ой, як часто!

Вже Дніпр об камінь хвиль не розбива —
Сказав народ: — Віки на волі здрастуй!
Він не реве, не стогне — він про щастя
В турбінах дніпрогесівських співа.

Тече вія в даль під нашим щедрим небом,
В тіні дубів, у лоні тихих трав,
Пропахши усіма вітрами степу.
Відбивши пломінь заводських заграв...
Кобзарю любий, це ж Дніпро від тебе
Любов до України перейняв!

III.

Тарасе, хто тепер тебе не знає!
Ти входиш в хату разом з букварем.
Ти нам стаєш дорожчим з кожним днем.
Що — нам! Тебе уся земля вітає!

Араб схилився до твоїх поем.
Звучать твої поезії в Китаї.
І негр панів з материка змітає,
Рвучи кайдани — згідно з «Кобзарем».

О, як в цю мить радіеш ти душею:
Омріяна година настає.
Бо Правда йде, як месниця, землею,
І брату брат правицю подає.
Хвала ж тобі, вкраїнський Прометею,
За серце незгораюче твоє!

Петро РЕБРО.